

ali glažutah. Steklarnico imamo sedaj samo eno in sicer v Zagorju; v prejšnjem času jih je bilo pa več. Takó ena v Ljubljani v trnovskem predmestju, druga na Fužinah pri Dev. Mariji v Polju, ki je bila last plemenitih Kissel. Do leta 1820. se je delalo tudi v steklarnici v cerkniški okolici pod Javornikom.¹

(Konec.)



Majniško cvetje.

J. E. Bogomil.

Zazvončkali so zvončki na bregu, trobentice so zapele, in vrbe ob potoku so dale otrokom vsega potrebnega, da so zapiskali na piščali.

Prebudila se je zemlja in je vprašala: »Kaj pa vse to pomeni?«

Zbor krilatih pevcev ji je odgovoril: »Pripravi se! Bliža se dan, ko bo stopila med nas Kraljica majnika, lepa, mogočna, veličastna.«

In zemlja je pretrgala svoje ledene vezi, zrahljala svojo trdo skorjo, in vsak dan so rile iz ruše nove cvetice, preproste, a vendar lepe.

Koncem aprila pa so zapeli pri fari zvonovi majnikovo pesem. Rozinova Katinka je šla iz šole. V cerkvi so pripravljale dekleta šmarčni oltar. Neizrečeno lep je bil. Marija je bila vsa v cvetju, a sama še lepša kakor vse sveže in ponarejene rože. Kako bi bila Katinka tudi rada pomagala dekletom! Pa si ni upala.

Urno je pohitela dalje — proti domu. Ondi na travniku — se ji je zazdelo — da jo kar prosijo cvetke: »Katinka, nesi nas Mariji!« Katinka jih brž nabere nekaj vsake vrste in jih nese domov, da jih postavi na šmarčni oltarček v hišnem kotu.

»Tebe, Marija, želim poslaviti,
šopek cvetlični prinesem ti v dar —
sklenila sem vselej te zvesto ljubiti,
o, ne zavrzi darilca nikar!«

Tako je zapela — ne Katinka, ampak Katinkina duša, tako je odmevalo v njenem srcu.

»Marija, kaj bi pa še rada?« je otroško vprašala potem. »Kakšnih cvetic pa še pogrešaš?«

»Neminljivih, nezvenljivih, večno lepih,« ji je tajnostno zašepetal neki glas.

»Kje naj jih dobim?«

»Pri mojem dobrem Sinu.«

»In kam naj jih vsadim?«

»V svoje srce. Saj si brala v šoli: Oltar najlepši je srca oltar . . .«

¹ Illyrisches Blatt 1820. 18.

Katinka se zamisli. Lepo je ozaljšala Marijo in kotiček, krasen je pogled na šmarnični oltarček, domača hiša e kakor cerkev . . . Zavzeta gleda to lepoto. Toda čez par dni . . . ? Vse bo zvenelo. Treba bo novega cvetja!

Sedaj razume tisti tajnostni glas: Marija želi še drugih cvetic, neminljivih, nezvenljivih, večnolepih . . .

Za šmarnični oltarček je res natrgala novega cvetja in skrbela še ves mesec za njegovo lepoto. A utrjevala se je odločno tudi v misli:



»Katinka, nesí nas Mariji!«

Vse to bo za Marijo premalo! Mati večnega Boga hoče tudi večno-lepega cvetja. Kakor skrbim za šmarnični oltarček v naši hiši, tako in še bolj moram skrbeti za oltar v svojem srcu. Lep mora biti, to hoče Bog, to hoče Marija!

In sklep njen je izzvenel v vroči prošnji:

»Le kliči nas, venčani maj,
k Mariji v nadzemeljski raj!
Da večno veseli
Mariji bi peli,
o Jezus, to milost nam daj!«

